

תת"ע 8638/12 - מדינת ישראל נגד Cain Chililia

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 14-12-8638 מדינת ישראל נ' חיליליה
בפני כב' השופט אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
כайд חיליליה
הנאשמים

הכרעת דין

בהתאם לעובדות כתוב האישום נהג הנאשם ביום 27.12.14 בשעה 23:07 רכב בכביש 40, ק"מ 195 מכיוון צומת להבים גורל. לטענת המדינה, נהיגה זו הייתה כאשר הנאשם שיכור מהגרתו בחוק. עוד טוענת המדינה כי בבדיקה אשר בוצעה לנאשם נמצא כי בליטר אויר נשוף נמדד ריכוז אלכוהול של 535 מילקרו גרם אלכוהול, וכי עת נהג הנאשם ברכב, עשה זאת במהירות של 140 קמ"ש במקומ בו מותרת מהירות של 90 קמ"ש.

בתשובתו לכתב האישום, הודה הנאשם בעצם הנהיגה במקום ובזמן, אך כפר במהירות אשר ייחסה לו וכן כפר בעובדה לפי היה שיכור עת נהג ברכב.

מטעם התביעה העידו ע.ת/1 רס"ר אורן בוקובזה. וכן ע.ת/2 עופר לוי, מתנדב ימת"א נגב.

ע.ת/1 הגיע לבית המשפט ראיות אלה: **ת/1** דוח על נסיבותו. **ת/2** דוח בדיקת שכבות באמצעות ינשוף. **ת/3** הודה לנאשם בדבר המשמעות המשפטית של בדיקות השכבות. **ת/4** טופס אישורי מסירה. **ת/5** דוח פעולה לאכיפת איסור הנהיגה בשכבות. **ת/6** דוח עיכוב. **ת/7** שני פלטי ינשוף מקוריים. **ת/8** פלטי ציול. **ת/9** נספה א' לדוח. **ת/10** תעודה בלון. **ת/11** תע"צ ינשוף. **ת/12** תעודה מדידת ממיל"ז (תע"צ).

ע.ת/2 הגיע את **ת/13** מזכר שערכ בזמן האירוע.

בנסיבות המקרה (ת/1) אשר תועדו בכתב על ידי ע.ת 1 נכתב כך:

"במהלך המשמרות עבדתי בניידת מס' 14938 כחול לבן סטטי בשול ימני והפעלתי ממיל"ז ממושב הנהיג דלת נהג פתוחה נקודת האדומה מכוננת למרczy חיים רכב שנגע לבדו נתיב ימני יצאתי מהニーידת וסימנתי לרכב לעזור בעזרת פנס כאשר שוטפי [עופר כהן] מدليل מהbehaviors הרכב נעצר אחרי הניידת בשול ימני כ 5 מטר נהג לבדו הוציא לנוהג מהירות וטוווה הוסבה מהות העבירה קשר עין רצוף מזג אויר תקין ותאותת כביש פועלת. לציין בזמן שהציגתי לנוהג את המהירות הרחתי ריח חזק של אלכוהול מהפה של הנהיג שטען שאכן שתי כסות וודקה. הנהיג נבדק במקומות בנישיפון תוצאה נכשל. נסעתו לצ' גורל בתחנת הפסעה כאשר הנהיג לא נהוג ושוטפי נהוג ברכב שלו בהסכמה שם בוצע מאפיינים יינשוף התוצאה 535 מק"ג, הנהיג עוכב לתחנות עירות לצורך הפסקת הנהיגה שם הוושאר הרכב ולנהיג נרשמו זימונים לשימוש".

עמוד 1

ובהמשך הדוח בפרק "דברי מקבל הדוח", נכתב:

"עשיתי טעות מה אני יעשה נסעתי מהר ושתיי 2 כוסות וודקה לפני שעזבתי את אשתי והילדה בצפון".

באוטו דוח נרשם ע"י השוטר (ע.ת 1) כי רכב הנאשם נמדד באמצעות מד ליזיר (ממל"ז) וכי המהירות שהוזגה במכשיר הממל"ז בעת המדידה הינה **145 קמ"ש** במקום מהירות 90 קמ"ש המותרת בקטע הכביש בו ניג הנאשם. כן נרשם כי המדידה בוצעה ממרחק של 236.9 מטר.

בדיקת המאפיינים אשר נערכה לנאשם בסמוך למקום בו עוכב, הניתה תוצאה לפיהן הנאשם ביצע בהצלחה את כל בדיקות המאפיינים לרבות בדיקות הליכה על קו, מבחן הבאת אצבע לאף, ועמידה יציבה. יחד עם זאת, מפיו נדף ריח חזק מאד של אלכוהול והתרשםתו הכללית של השוטר הייתה כי הוא תחת השפעת אלכוהול כבדה (ראה ת/5).

בבדיקה היינשוף שנערכה לנאשם נמצא רמה של 535 מיקרוגרם אלכוהול בלבד אויר נשוף. המצב המתואר לעיל הינו על רקע הוודאות הנאשם עצמו בפני השוטר כי שתי כוסות של משקה מסווג וודקה (סעיף 3 במסמך ת/5).

התביעה הצגיה כראיה לעניין עבירות השכרות את נסיבות האירוע (ת/1), את דוח בדיקת השכרות באמצעות ינשוף (ת/2), בו תועדה בדיקת היינשוף שנערכה לנאשם, וצוין בה כי הבדיקה נערכה 15 דקות לאחר עיכובו של הנאשם במלכム הנאשם לא אכל, לא עישן, לא הקיא, ולא הכנס - דבר מה לפחות או לאפוי. כמו כן, הגישה המדינה כראיה את פלטי בדיקת היינשוף (ת/7) המראים על תוצאה של 535 מיק"ג אלכוהול, וכן פלטי בדיקות תקיןות שנערכה למצביע היינשוף והצביע על תוצאה תקינה.

הסניגור בסיכון טען כי עד תביעה 1 לא ערך זכרון דברים **לבדיקת הנשיפון** אותה ביצע לנאשם.

דין טענה זו להידחות, שכן גם אם יצא מנקודת הנחה כי בדיקת הנשיפון לא נערכה כלל, עדין אין בכך כדי לזכות את הנאשם מעבירת השכרות, עבירה שהוכחה באמצעות תוצאות בדיקת היינשוף שנערכה לנאשם.

עוד טוען הסניגור בסיכון לסתירות במועדים ובמקומות בהם בוצעו בדיקות השכרות לנאשם. אקדמי ואומר כי אין אני רואה חשיבות רבה כפי שמנסה ב"כ הנאשם ליחס לדוק של המקומות בהם בוצעו בדיקות השכרות.

גם אם קיבל את טענותו של הסניגור לאי-דוק בעדות השוטר במקומות בהם בוצעו הבדיקות, עדין אין בכך כדי לפגום באמונות עדותם של השוטר ואמונות הראיות אותן הציג בפני. לעדותו של השוטר ולמסמכים אותם הציג, אני נותן משקל רב, שכן לא מצאתי בהם כל סתיות מהותיות וմבידיקת תוכן העדות עולה כי המדבר בעדות סדרה, הגיונית המשולבת היטב בראיות כתובות ברורות ומסודרות.

לא מצאתי בטיעוני הסניגור טענות שיש בהן כדי ליצור ספק באמונות ביצועה התקין של בדיקת היינשוף, ובכלל זה שמירת קשר עין רציף עם הנאשם בפרק הזמן שחלף מרגע עיכובו ועד לגמר ביצועה של בדיקת היינשוף.

התמקדותו של הסניגור בזמןים או במקומות בהם בוצעו בדיקות השכרות לנאשם, היא בבחינת התמקדות בטפל, שכן אין לכך השפעה ישירה על ביצוען התקין של בדיקות השכרות כפי שנערכו לנאים וכפי שהדבר עולה מתייעוד הבדיקות. אציין עוד, כי בהתאם לכלל "הקפאת הזיכרה שבעבר", גם אם עד התביעה אין זכר במדוק את כל פרטיה האירוע, בית המשפט רשאי להסתמך על המסמכים והraiות אותן מציגה התביעה לצורך הוכחת רכיביו ביצוע העבירה ע"י הנאשם. על כן בעניינו, גם אם איןichi כי נפלו אי-ailio דוקים בעדות העד, ניתן להסתמך על ראיות התביעה, לקבוע כי המדבר ביצוע תקין של מדידת "ינשוף" לנאשם.

אני דוחה את טענת הסניגור כי המתנדב סותר את עדות ע.ת/1, כאשר לדברי הסניגור, המתנדב ציין במסמך שערך כי ממקום עיכובו של הנאשם נסעו ברכבו של הנאשם ישירות לתחנת המשטרה. אני דוחה טענה זו שכן המתנדב כתב במסמך כי הם נסעו ל"תחנה", כאשר הכוונה היא ככל הנראה לתחנת הפסעה אותה ציין עד תביעה 1 ולא לתחנת המשטרה כהנתה הסניגור.

טענה נוספת העלה הסניגור היא כי המתנדב לא אכל לא שתה לא עישן ולא הקיא בכל מהלך הנסיעה שמדובר עיניו של הנאשם ועד לצומת גורל. אני דוחה טענה זו שכן עובדה זו ציינה ע"י עד תביעה 1 בדוח בדיקת ינשוף (שהוגש כת/2), ועל כן גם אם לא ציינה במצר של המתנדב, די בעדותו של ע.ת/1 לצורך הוכחת ריכוזה.

מערך הראיות שהציגה המדינה ביחס לבדיקה הנאשם עם מכשיר ה"ינשוף" לא נסתור בכל דרך על ידי ההגנה. המדובר בתייעוד מלא ותקין לחלוון של בדיקת חשור באמצעות מכשיר ינשוף, כאשר מדידה זו בוצעה בהתאם לכל הנהלים ובהתאם לחובות שהטיל המחוקק על עורף הבדיקה.

אני קובע כי המדינה הוכיחה מעבר לכך סביר את ערכו המדידה שהציג מכשיר הינשוף בפרשה זו. אף שאת בדיקות דוח המאפיינים הצליח הנאשם לבצע, מуд אותו הדוח ממש כי נדף ממנו ריח עד של אלכוהול, כי התרומות השוטר היתה כי הוא תחת השפעה כבדה של אלכוהול וכן הנאשם עצמו העיד על עצמו כי שתה משקה אלכוהולי מסווג וודקה בהיקף של שתי כוסות.

ערך בדיקת האלכוהול אשר נמדד בלייר אויר נשוף של הנאשם הראו כי הנאשם שתה כמות גדולה של אלכוהול טרם נהיגתו ולמעשה הוכח מעבר לכך סביר כי היה שיכור כהגדתו בחוק עת נהג ברכב בים ובשעה המזינים בכתב האישום.

אני מחליט להרשיء את הנאשם בביצוע עבירה של נהיגה רכב בעודו שכור כהגדתו בחוק.

ביחס לעבירה של נהיגה בנסיבות העולה על המהירות המותרת:

הציגה התביעה את דוח הנסיבות (ת/1) בו נרשמו סוג המכשיר המודד, פרטי המכשיר המודד, המהירות בה נמדד רכב הנאשם (140 קמ"ש), ומרחק המדידה כפי שהוצע במכשיר (236.9 מטר). כמו כן, הציגה התביעה את נוספה א' לדוח (שהוגש כת/9) בו נרשמו פרטי בדיקות התקינות שנערכו למכשיר הממל"ז, וכן פירוט מלא של נתוני ביצוע מדידת רכבו של הנאשם. מעבר למටואר לעיל, הציגה התביעה את תע"צ בדיקת הcoil תקופתית למכשיר הממל"ז (ת/12) אשר מעיד אף הוא על תקינות ודיווק המכשיר המודד.

הסניגור בסיכון טען כי תוצאות בדיקת הממל"ז לא הוצגהו לנאים. אני דוחה טענה זו, מאחר ובוחן (ת/1) נרשם כי תוצאות הבדיקה הוצגו לנאים. כמו כן בת/13, מזכיר שערך המתנדב, נרשם כי תוצאות המהירות הוצגו לנאים. טענה הסניגור כי תוצאות המהירות לא הוצגו לנאים אין נשענות על כל בסיס עובדתי. גם בחקירה הנגדית שאל הסניגור את ע.ת/1 אודות הצגת התוצאות לנאים:

ש. הראית לנאים את המהירות, באיזה מרחק?

ת. כן.

ש. הנאשם טוען שהוא לא ראה את המרחק?

ת. הצגתי לנאים, נהיג את המהירות ואת הטווח בו במקום, כאשר ניגשו לרכב.

מדוברים אלו עולה כי בנוסף לדוחות שנרשמו בזמן אמת עד התביעה חזר גם בעדותו בפני ע.ת כי הוא הראה לנאים את תוצאות בדיקת הממל"ז, ואילו טענתו של הסניגור שנטענה באופן סתמי ולא פירוט, אין לה כל בסיס עובדתי.

למעט טענות אלה של ההגנה, לא סתרה ההגנה בכל דרך את נתוני מדידת הממל"ז שהציגה התביעה בפרשה זו. לא מצאתי כל פגם במדידת הממל"ז כפי שבוצעה ותועדה בפרשה זו.

טווח המדייה תקין, בדיקות המכשיר בתחילת ובסוף המשמרת תקין, בדיקתו התקופתית של המכשיר תקינה
ומפעיל עבר הסמכתה כנדרש.

אני מוצא את מדידת מהירות של הנאשם לחלווטין וקובע כי המדינה הוכחה מעבר לכל ספק סביר את
המהירות בה נוגג הנאשם, 140 קמ"ש, במועד המצוין בכתב האישום.

סוף דבר אני קובע, כי המאשימה הוכחה מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את כל העבירות המוחסנות לו בכתב
האישום.

אשר על כן החלמתי להרשות את הנאשם הן בביצוע עבירה של נהיגה במצב שכרות, וכן להרשות אותו בביצוע עבירה
של נהיגה בנסיבות העולה על המותר עת נוגג במהירות של 140 קמ"ש מקום בו המותר המותרת היא 90 קמ"ש.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשע"ה, 16 אפריל 2015, במעמד הצדדים